

DEN SESTERSTVÍ

Vzpomínka se konala se v pěkném, komorním prostředí sálu nedělní školy Husova sboru Českobratrské církve evangelické v Libni.

Bohoslužba

Na úvod zahrál na harmonium br. Vl. Jech - Kamzík melodii písně ke Dni sesterství, následovala bohoslužba, kterou vykonala farářka Československé církve husitské ThDr. Anna Lukešová. Po ní se ujal přivítání br. Kamzík. Museli jsme oznámit smutnou zprávu. Před dvěma dny zesnula ses. Anička Švecová, vůdkyně pražského střediska LUX se sídlem na Vyšehradě. Vzpomenuli jsme na ni i na všechny ty, kteří opustili naše řady, chvilkou ticha.

Pro své kázání zvolila ses. Lukešová velmi zajímavý námět, postavení a úloha žen, jak nám o nich vypráví bible. Slova této knihy knih nebylo nutné „překládat“ jak to někdy bývá činěno, byla sama dosti výmluvná. Z kázání vyjímám:

„Nechci dělit Bibli na část pro ženy a část pro muže. Ale pohled z ženského vidění je součástí Bible a pomůže porozumět lidství.

V patriarchální společnosti Lukáš zapsal něco neobvyklého: Ježíše následovaly i ženy. V evangeliu není ani stín pochyb, že by Ježíš měl problémy s přijetím jejich služby, s oddělováním k domácím pracím a mlčení ve shromáždění. Volal je k následování takové, jaké byly, ženy, matky, mladé, starší, svaté i hříšné.

Lidé v době Ježíšově byli pohybliví, my dnes jsme usedlí. Čekáme, co se dozvíme z televize, z radia, kdo nám zavolá. K setkání přicházíme pasivně, protože nevycházíme. Lidé tehdy měli víru v praxi života. Naše víra je „soukromá“, bez druhých, jejich víra byla v setkáních. Pohyb je námaha, vstát a jít do sboru, navštívit nemocného, povzbudit skleslého. Stejně i pohyb ducha, měnit zvyklosti a žít podle Ježíše: „milujte, odpouštějte, služte“.

Ženy v Ježíšově doprovodu byly odvážné: opustily dům a šly za ním. Vzaly svůj majetek a z něj živily Ježíše a učedníky. Ježíš je přijímal bez obav, bez problémů.

Ženy jako svědkyně víry ukazovaly víru skrze skutky. V první církvi se jejich dílo zmiňovalo vedle díla mužů rovnoprávně. Vyslechli jsme čtyři příběhy, které mají co říci i naší době.

Kupříkladu Priska (a její manžel Akvila) byli spolupracovníci Pavlovi, kteří pro něj nasadili životy. (Ř 16, 1-3). Jim byl zavázán vděčností nejen Pavel, ale všechny církve z pohanských národů. V dalších příbězích je zmíněna řada lidských zaměstnání. Je v nich zdůrazněno něco zvláštního (ne důležitost, ale služebnost).

Také Foibé, diákonka v Kencherejích (Ř 16, 3-6) vyhovovala nárokům na ženy ve službě

diakonské, mají být čestné, ne pomlouvačné, střídme, ve všem věrné (1Tm 3,8-11). Pavel žádal křesťany v Římě, aby jí pomohli. Důvod? I ona byla pomocnicí mnohým i mně samému. (Nevíme v čem, službou u stolu, pomoc smutným, nemocným atp.). Byla jen pomocnicí, ale Pavel se za ni postavil celou svou autoritou. Uváděla ve skutek to, co učil Ježíš: „Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží“. (L 12, 27).

Zvláštní titul dostala jiná žena, a to Tabita. V městě Joppe zemřela učednice Páně Tabita, řecky Dorkas (Gazela). Co bylo její kvalifikací? Šila košile, konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny. Její dobrota a štědrost ji učinily jedinečnou. Říkáme, že každý je nahraditelný. Co tedy bylo tak nenahraditelného na košilích od Tabity? Proč po její smrti obklopily vdovy z Joppe Petra s pláčem? Jistě ne proto, že by nikdo jiný šít neuměl, ale proto, že Tabitina služba byla „bez počítání“.

Ještě současnější příklad máme v Lydii (Sk 16, 13-15.40). Samostatná podnikatelka v obchodování s purpurem. Pociťovala potřebu podívat se, zda je to s její vírou v pořádku. Odpověď chtěla slyšet od Boha, proto hledala společenství jeho lidu. Chodila do shromáždění za řekou a přijala, co Pavel o Kristu zvěstoval. Ale víra skrytá v srdci tuto ženu neuspokojila. Ona i všichni v jejím domě byli pokřtěni. Společenství víry bylo pro Lydii součástí její odpovědnosti za bližní. Nechtěla soukromou víru, proto chodila za řeku (nezůstala s modlitbou doma). Ve svém hledání potvrzení víry hledala v obecnství. Pozvala Pavla i jeho spolupracovníky do svého domu: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty“. Lydie byla samostatná, a tím jistě provokovala své okolí. Ale ještě víc provokovalo její chození do církve, kde nemohla hrát prim jako ve svém obchodě, pochopila, že největším bohatstvím je přijímání křesťanů ve svém domě.

Příběhy žen v Bibli jsou inspirativní pro cestu víry mužů i žen, starých i mladých, ať žijí kdekoli. Dosvědčují řadu cest, které vedou k obecnství, jež je pro ně přirozené vytvářet, pro které přinesou službu, lásku, vedou k ní své děti.

Získali jsme nový pohled na ženy, pohled zprostředkovaný z dob opravdu dávných.

Vzpomínka na Lady Olave Baden Powell

Po bohoslužbě se slova ujala ses. Hana Bouzková, vůdkyně Svojsíkova oddílu a seznámila nás se vzpomínkou na Lady Olave Baden Powell ze sedmé kapitoly „Zvláštní námluvy, rok 1912“ z autobiografie „Okno mého srdce“ - Window of my heart. The autobiography of Olave, Lady Baden Powell G.B.E. as told to Mary Drewery.

Sie Bower patřila do rodiny, s kterou jsme se přátelili v Suffolku. Její bratr byl učitelem v Newmarket a Thurloe Hounds, byl to nejlepší tanečník tady na mém prvním veřejném plese v Atheneu v Bury St. Edmunds v lednu 1908. Ona nás často navštěvovala v Grey Riggs. Měla pověst věštkyne a čítávala nám z ruky. Při každé takové příležitosti jsem si slavnostně zaznamenávala její předpovědi do diáře a bylo zajímavé pozorovat, jak často měla pravdu.

20. srpna 1908 Sie Bower odešla. Včera mi četla z ruky. Svou povahu znám, to se mi nemusí říkat, ale ona říká, že se asi do dvou let dostanu do srážky. Do tří let se pravděpodobně provdám za vojáka. Asi za šest let vyjedu do Indie a budu mít tři děti. Uvidím, ví-li to. O dva roky později, 25. září 1910 nám Sie opět předpovídá osud. Můj

není pěkný. Stále budu mít ošklivou nehodu, o které mi řekla před dvěma lety. Stále ještě budu „bezobratlá“ jako jsem byla po další dva roky a pak se probudím a budu osobností. Sie pobývala s mou matkou, když přišel můj první dopis z lodi Arcadian. Olave se v dopise zmíní o muži, kterého si vezme, předpověděla to. Naštěstí jsem srážku neutrpěla, ale všechno ostatní, co předpověděla, bylo pravdivé, můj sňatek se skautem, který byl vojákem, má cesta do Indie, počet mých dětí, ale ze všeho nejvíc to, že se probudím a budu osobností. Ten poslední rok jsem se víc a víc stahovala do sebe. Vzpomínám, jak jsem přijela k přátelům na tenis a venku viděla spoustu aut a povozů. Zpanikařila jsem. To bude velká sešlost, to nesnesu, řekla jsem si, a šla jsem domů. V takovém stavu, kdy jsem si nedůvěřovala, bych asi neměla nic proti tomu, kdyby sešlo z toho výletu na Arcadian. A to se skoro stalo. Sestry Bakerovy (jedna z nich byla družičkou na Auriolině svatbě) si zamluvily plavbu a naléhaly na nás, abychom se připojili. Když můj otec zažádal o lístky, seznam cestujících už byl uzavřen. Lůžka jsme dostali na poslední chvíli, kdy dva lidé zrušili svou objednávku. Jeli jsme z Grey Riggs do Southamptonu, abychom se dostali na loď. Bylo hrozně zima. Cestující podupávali na nábreží a čekali na zásobovací loď, aby je dopravila na Arcadian, která kvůli stávce v doku byla zakotvena v hluboké vodě. Syrová mlha se přidala k přitímí zimního rána. Malá skupinka skautů přišla, aby vyčkala příjezdu lodního vlaku z Londýna. S holými koleny a vyhrnutými rukávy měli být v takových podmínkách zmodrali zimou, ale oni překypovali vzrušením. Když vlak přijel, rychle se postavili do pozoru. Někdo řekl: „Tady je B. P.“, a já jsem pozorovala pobavena a se zájmem, jak hrdina od Mafekingu přehlížel čestnou skautskou jednotku. O dva dny později jsem mu byla představena.

5. ledna 1912. Vrcholně šťastná jsem líně posedávala celý den na palubě a marnila čas. Seznámila jsem se s Daisy Goodwinovou, dcerou malíře Albena Goodwina. Také s generálporučíkem Sirem Robertem Baden Powellem, skautem, který je tak milý. Tak pěkně vypráví o Mafekingu a o svých zajímavých zkušenostech a je tak skromný a sladký. Skvělý den. Náš první rozhovor nebyl vůbec snadný. Zdálo se, že generál mě poznal. „Bydlíte v Londýně“?, řekl. „Ne“, odpověděla jsem. „V Dorsetu“. Podíval se zmateně. Byl si zřejmě jistý, že mě zná. „Ale máte kokršpaněla“, naléhal. „Hnědého a bílého kokra.“ Ted' bylo na mně, abych byla překvapená. „Ano“ řekla jsem. „A byla jste v Londýně? Poblíž kasáren v Knightsbridge?“ „To ano, před dvěma lety.“ To ho uspokojilo. Vyprávěl mi, jak se pokoušel číst povahu lidí podle způsobu jejich chůze. Včlenil článek o tom do Skautingu pro chlapce. A právě v té době, v zimě 1909-1910, kdy naše rodina byla v Rutland Gate, byl u své matky v Princes Gate 32. Denně jsem chodila na procházku s Doogy do Hyde Parku, a on jednoho rána, když pospíchal ze svého domova do kasáren, si všiml toho, co nazval mým rychlým, rozhodným krokem vyjadřujícím počestnost úmyslu a smysl pro dobrodružství i dobrodružného ducha (honesty of purpose and common sense as well as a spirit of adventure)! Byla to udivující shoda okolností, že jsme se takto potkali. A ještě více udivující bylo, že jsme se narodili ve stejný den, 22. února.

Rozprava

Následovala rozprava, které se zúčastnila i ses. Lukešová, zakončena byla malým zpěvem s doprovodem kytary skautek ze 60. střediska Lux, které nám také předaly pamětní lístky šikovně složené do různých podob, šipek, vlaš'ovek, lodiček apod.

Dopis dívčí gildy z Anglie

V únoru 2003 obdržel zahraniční zpravodaj NOS dopis od sestry Elaine Bates, čestné sekretářky ženského oddílu „The Trefoil Guild“ ve městě Culcheth ze Severozápadní Anglie, v němž se mimo jiné píše:

„Protože rok 2003 je rokem diamantového výročí klubu Trefoil Guild, rády bychom kontaktovaly co nejvíce klubů, avšak nemáme jednotlivé adresy ve vaší zemi. Doufáme, že nám při této snaze pomůžete.

Prosíme proto o předání připojeného dopisu místnímu klubu.“

Ze samotného dopisu vyjímáme:

„Jedna z našich členek nás vyzvala, abychom naše diamantové jubileum oslavili tak, že napíšeme na 60 klubů oldskautek ve světě. Shromáždily jsme tedy adresy z různých zdrojů a na ně zasíláme naše pozdravy při příležitosti tohoto vzácného jubilea.

Abychom naši snahu korunovaly výsledkem, ocenily bychom, kdybychom mohly obdržet odpověď, i když by nenásledovala další trvalá korespondence nebo, což by bylo pěkné, společné setkání.

V našem klubu máme 19 členek, které se ve většině blíží k věku 60 let anebo ho již překročily. Patříme do místní organizace Cheshire Forest Trefoil Guild v Severozápadní oblasti Spojeného království.

Samotný Culcheth, který svoji historii odvozuje ještě od normanských dob a zůstává po staletí pouhou vískou, zažil obrovský rozvoj v 50. letech při rozvoji různých podniků jako je např. Britský průmysl jaderného paliva. Vesnickou atmosféru si však uchoval, povětšinou díky vesnické zeleni a také proto, že je obklopen zemědělskou půdou, byť nedaleko silniční sítě a města Warrington New Town.

Vlivem této expanze se sem většina našich členek přistěhovala a pochází z různých koutů Spojeného království a jen malá část z nás patří mezi starousedlíky. Avšak některé z nás jsou šťastnými matkami a babičkami dětí, které zde žijí.

Těšíme se na odpověď a jsme

Se skautským pozdravem

(12 vlastnoručních podpisů)

Odpověď

Milé sestry skautky,

rády bychom Vám poděkovaly za přání a pogratalovaly Vám k Vašemu diamantovému jubileu. Zároveň Vám přejeme vše nejlepší k „Thinking Day“, který právě slavíme při ekumenické bohoslužbě.

Naše ženská gilda je v České republice spolu s oldskauty součástí jedné společné organizace Junák. Děláme mnoho společných akcí s mladým hnutím. Mezi ně patří i akce „Český Mates“, což je výuka anglického jazyka prováděná spolu s dívkami, skautkami ze severozápadní Anglie, tj. z vaší oblasti.

V Praze 22. února 2003

(15 podpisů)